

„Danskeren“, et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb. „Danskeren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang \$1.50, Udlandet \$2.00.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Brevbrev til „Danskeren“ Indhold: Meddelelser, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseres: A. M. Andersen, Blair, Neb.

„Danskeren“ bliver sendt til Subskribenter, indtil ubestemt Tid. Oplysning modtages af Udgifterne, og at Gælder er betalt, i Overensstemmelse med de foretagne Staters Forskove.

Kvittering.

Kære Broder, Pastor A. M. Andersen! Guds Naade og Fred! Mange Tak for den for nogen Tid siden modtagne Gave fra Emma's Menighed, Kennard, Neb. paa \$11.

James Hudson Taylor. Hedninge-Missionsforedrag, holdt paa Trinitatis Seminarium Søndag den 20. Januar af J. C. Christensen. (Sluttet.)

Paa den fets Maaneders lange Sorejse oplevede Hudson Taylor under gentagne Farer (Stoem i den spanske S og truenende Stranding paa Ny Guinea) underfuld Bønhørelse. Endelig landede han i Sjanghai, hvor han blev modtaget af Medhjælper og Lohardt. Men for bedre at hulle Taylors Missionsvirksomhed vil vi dele den i to Dele. Den første, hans Ankomst, der varede fra 1853 til 1865. Den anden, hans Indlandsmission fra 1865.

fammen med en Ven blev de ikke bestemmede, naar de manglede Brød og Klæder til sig selv og deres mange fattige. Ved denne Tid fandt Hudson Taylor en Brud, en Datter af Missionær Dyer, som havde arbejdet for Kina i Singapor, (i Indo-Kina) til sin Død 1843, og hvis Børn derefter havde forsat Arbejdet i Kina selv. Hun blev ham en god og trofast Hustru til sin Død (i tolv Aar). Da Forfatteren for det frie kristelige Hospital i Ningpo pludselig maatte rejse, blev L. nødt til at overtage det hele. Her udfoldede han et frugtbart Arbejde, og snart maatte der strides hjem til Bennerne om flere Arbejdere. Men under det anstrængende Arbejde knækkedes Taylors Helse ved en fuldstændig, at der, saa snart det var, intet andet var at gøre end at rejse hjem til sin egen Hjemby igen, men det kunde ikke ske. Men netop i den Stilhed, Herren havde ført ham ind i, stulde Planerne til den store Indlandsmission fødes. Alt imens han søgte videre Uddannelse paa et Hospital i London, paatog han sig Gennemførelsen af en kinesisk Oversættelse af det nye Testamente, og ved den daglige Grænse i Guds Ord fik han klarere Syn for Støtten i Apostelenes Mission. Under Studiet hang Kinas Kort over hans Bord og talte mægtigt til ham. Ved Arbejdet i Ningpo havde alle hans Tanker og Kræfter været optagne af den enkelte Piet. Nu saa han daglig det hele uhyre Land for sig, og den aandelige Nød hos alle de brimlende Millioner lagde sig tungere og tungere paa hans Hjerte.

Milmay Konferensen 1865, det gjorde et dybt Indtryk paa Folk. Af over 40 frivillige, der meldte sig, udbalderes de 15 bedst stillede, og L. beredte sig til at rejse. Men endnu trued det med Pengene. Da kom til hans mange dybe Erfaringer i Bennerens Verden endnu den af Fællesskabens særlige Magt. I ca. tre Maanedere var der indkommet omkring 40,000 Kr. uden noget Omtraad til Menester. Og med styrkede Hjertelæge L. afsted med sin Familie og sine Hjælperer til Kina i Maj 1866, og landede i Sjanghai i September samme Aar. De første naturlige mange Vanskeligheder ved at begynde Indlandsmissionen, dog, inden næste Aars Udgang havde man 8 Stationer, deriblandt Nanjing, Paiping, oprettede Hovedstad. Roligt gik det dog ikke af. Da L. og flere Missionærer havde været en Tid i Jangtjiao, opstod der et Uheld, som antændte ved Folkes Livsløse, for nogle Katoikter. L. selv blev forfulgt i Gaderne med Stenkast, Høden forsøgte at stille sig paa Husket, som blev plyndret, og Dage og Nætter spædede de alle i Livsfare. Til sidst slap de bort fra Shen. Egnene uheldt mistede Missionære flere Steder, og man lærte deriblandt at begynde ganske smaait for ikke at vække Uro og Misstænksomhed, og ikke at nedfælde sig i en Bø, før man ved jævnlige, fortere Besøg var bleven noget kendt med Befolkningen. Siden den Tid har Kina Indlandsmission kun sjældent haft Besøget af den Art ved Begyndelse i nye Egne. Stønt Missionærerne ofte nød Fordel af de europæiske Regeringers Bøttelse, var dog ogsaa disse idelige Krøb paa nye Fordele for Handlens Skjyd, dem ofte til Ulmp. Saaledes beretter L. en Samtale, han engang havde med en Mandarin i Jangtjiao, da han forsøgte at forklare ham Missionærernes gode Henfiger, men fik til Svar: „Det er alt sammen meget godt for Dem, H. Taylor, at tale paa den Maade til uforstandige Folk, men De ved meget godt, og jeg ved meget godt, hvad der er Englands Politik overfor Kina.“

„Nu, hvorede L., „hvad mener De da, er Englands Politik?“ „Ja,“ sagde Mandarinen, det er netop denne: I kom til Kina for 40—50 Aar siden. I fandt Kina enlig, blomstrende, velhavende og vi var for stærke til at I kunde oplyse os, som I har oplyst Indien. Da besluttede I at forarme vort Land ved hjælp af Opium, og at bringe Folkes Hjertelæge og at vinde eder et Parti i Landet ved Missionen, for siden at bemægtige eder Landet.“ Saa danne og lignende Bøttelser førtes ofte mod Missionærerne. I Aaret 1870 gennemgik den unge Mission store Trængsler. Mrs. Taylor døde, Rættene udhævedes ved Sygdom, og andre Dødsfald, og dertil kom, at Fremmedgjæftheden i det Aar var meget stærk. 1871 maatte H. L. atter rejse til England for sit Helsebeds Skyld. Her ægtede han Miss Fausling (fra Hangtjiao) og maatte for en Tid overtage hele Ledelsen af Missionens Sager i hjemmet. I 1872 dannedes der imidlertid et Raad i London (siden andre Steder) som kunde bære sig til L. L. Forholdene var dog ofte hderst vanskelige for Missionærerne i Kina, og kloge Kritikere mente, at det hele maatte gaa i Stykker, men for L. var det sin Spørgsmaalet om Guds Villie. Han fattede nyt Mod ved Bønnen og bad om hderligere 18 nye Arbejdere for de 9 ubestemte Provinger i Kina, hvilke han ogsaa fik, og L. sejlede til Kina for 3. Gang 1876. Han erfor nu, at trods de mange Traktater for Landets Nabning for Fremmede var det dog ikke, thi Folket blev fortalt, at de fremmede, særlig Nonnerne, tog deres Børn, stak Hjerte og Dine ud af dem og lavede deres kraftige Trykmedler deraf. Den særgæstige katolske Missionsmetode at lade unge eller døende Smaabørn for at døbe dem, havde naturligvis givet Anledning til disse Rygter. Men i 1876 underlegede Regeringen Tilførselskonventionen, hvorved en leffertlig Bøttelse blev sat op i alle Mogens Bøttelse, og det blev tilladt om, at fremmede havde Lov at rejse overalt, at de stod under Regerens Bøttelse, og ikke maatte hindres paa nogen Maade.

1877 holdtes det første Fællesskab af Kinas evangeliske Missionærer i Sjanghai, med 126 Deltagere. Arbejdet voksede nu hurtigt trinb omkring i „Midtens Rige“. Men L. saa „trods alt dette, at det dog kun var en Begyndelse. I Aaret 1881 bad han Herren om 70 nye Arbejdere, og i Løbet af de tre næste Aar kom der ogsaa 76. Men nu var Indlandsmissionen vokset saaledes, at det var umuligt for een Mand at styre det hele. Derfor indførtes 1886 et styrende Raad i Kina, bestaaende af 10 af de ældste og mest erfarne Missionærer, der hver stulde have Tilsyn med sin Provins og derhos understøtte L. i Ledelsen af hele Missionen. Og betegnende for den fremadtrivende Maad, der beredte Indlandsmissionen er det, at Raadet ved sit første Møde bad om 100 nye Arbejdere, og de kom i Løbet af næste Aar. Her gives en kort Oversigt over denne Missions Fremgang. I Maj 1866 drog den første Skole af 17 Missionsarbejdere, deriblandt Hudson Taylor selv, ud til Kina. 1875 havde Kina Indlandsmissionen 44 Missionærer virkende i 4 Provinger, 10 Aar senere over 4 Gange saa mange, hvis Virksomhed var udstrakt til 7 af de før lufkede 9 Provinger, og efter endnu 10 Aars Forløb atter 4 Gange saa mange. Og ved H. L.'s Død var der 673 Missionærer, Mand og Kvinder. Grundlæggeren af Kinas Indlandsmission døde i Sjanghai i Honan d. 6. Juni 1905. Han havde i de sidste 4—5 Aar været saa syg, at han helt maatte trække sig tilbage fra Arbejdet og leve i Schweiz. Her døde hans Hustru, men H. L.'s Helse blev bedret saaledes, at han kunde planlægge og udføre en sidste Rejse til sin gamle Arbejdsmaad, ledsaget af sin Søn, Dr. Howard Taylor. Hudson Taylor talte og virkede for og glædede sig over andre Missionærer, men særlig for Kina har hans Virksomhed baaret rig Frugt, i de 40 Aar har Kinas Indl. Mission modtaget i Gaver og udgifter for Kina 18 Mill. Kroner, i 1904 var Indtægten 900,000 Kr., og det udfærdiges 66 nye Arbejdere. Virksomheden omfattede 200 Hovedstationer og 450 Udstationer i 10 af Kinas Provinger, og der døbtes i 1904 2287, i 1903 1729. Talt antages det, at der siden Russeropstanden, i hvilken 75 af Kinas Indlandsmissions Arbejdere mistede Livet, er lagt 50,000 Kristne til evangeliske Menigheder i Kina. Den sidste kinesiske Provins, der aabnede sig for Evangeliet, var Honan, efter 20 Aars Kamp for at trænge derind, og det påskede sig godt, at Hudson Taylor, der fra først af havde sat disse Bestræbelser i Gang og med Liv og Sjæl deltaget i dem, den Mand, der saaledes havde lært at fremme Guds Riges Sag ved Bønnen, stulde lufte sine Døne netop der.

Spiritisme. Vi ved ikke meget om Tilstanden bag Død og Grav. Striften siger os, der er et Land, lyst og herligt, fuld af idel Salighed, og der er et Land, mørkt og trist, fuld af idel Usalighed. Grundtvierne for disse to Tilstande er dragne klart og tydeligt, men mange Ting, som den menneskelige Maad kunde ønske at vide, giver Striften ikke Oplysning om. Alt, hvad der paa disse Omraader ikke gives Svar paa, maa det være bedst ikke at vide, saalange vi er i Skygernes Land. En Gang, naar Taagen, som sænker sig over Jordelivet, hæves, skal vi i Eogighedens sollye Morgenrøde se og kende alt, saa Svar paa hvert Spørgsmaal, og se hver Gaade, som vi har grundet paa, løst af ham, i hvem „alle Vidensmens og Kundskabens Skatte er skjult.“ Der har altid været Menester, som ikke har kunnet lade sig nøje med, hvad Gud har aabnet dem. Spiritismen er en saadan Retning. Den foregiver at være i Stand til at bringe os Bud fra de Dødes Rige. Den kan fortælle os om dem eller hin Lands Tilstand, ja, ved hjælp af disse give os Oplysning om vor Fremtid, give os Raad i alle vanskelige Forhold og kritiske Epoker i vort Liv.

Førholdsviis ung og trods Bedrag og Blendværk, har den undgdet Udbredelse baade her og der. Enhver Fattir, Spaamand eller Spaakvinde, Tegnsudlægger, Haandlæser o. s. v., som opstaaer sit Skilt i vore Byer, og indbyder den nysgerrige og den alvorligt spørgende til sit indre Gemal for det at faa hoer Gaade løst, er mere eller mindre Spiritist. Der er sikkert intet i Spiritismen uden Humbug og Bedrag. Gang paa Gang er det bleven demonstreret; men Verden ignes ikke at blive klogere. Den løber ofte hurtigere efter Humbug og Bedrag end efter Virkelighed og Sandhed. Spiritismens Aabenbarelses er værdiløse. 50 Aar har de arbejdet og paastaar, at de nu ikke længere nøjes med Joosja, men har naaet en solid videnskabelig Grund, hvorpaa der kan bygges videre. Men de har endnu ikke bragt os nogen Oplysning om Tilstanden i de Dødes Rige, som vi ikke før vidste. Deres saakaldte Aabenbarelses er et Sammensurium af Smagløshed, Platbeder og interessefjendte Snak. Naar de foregiver at have talt med en af de store afdødes Aander, som Schatespeare, Kani eller Goethe, er det forunderligt, hvor fattig disse Aander er bleven. Medens de var i Rødet, kunde de tænke Tanker, skrive Bøer, der bragte hele Verden i Forundring, nu kan de kun levere Platheder. Deres Gøner er nu i Rang med deres, som foregiver at kunne tale med de hedengangne Aander. Spiritismens Aabenbarelses er Bedrageri. For en Del Aar siden „The Fog Sisters“ Ry over Landet. De optraadte i flere større Byer i Osten, og Pengene strømmede ind. De kunde talde Aanderne frem. Og naar Aanden kom, bedøvede den sit Romme med tydelige Bilt enten paa Bord eller Dør. Men nu var de to Søstre saa uheldige at betro Hemmeligheden til en Svigerinde, Mrs. Gulver, som havde for megen Samvittighed til at tie med Bedrager. Lydene blev frembragt ved Muskelbevegelser. Søstrene havde lært at sænke Træerne saaledes, at disse Lyde fremkom. Senere i Retten tilfald de selv, at dette var Virkeligheden. Saa opklarede den Hemmeligheden. For ca. 30 Aar siden skantede Henry Campbell en Sum Penge til Universitetet i Penn. til Oprættelse af et Professorat i Filosofi. Til denne Gave indvilledes Betingelsen, at Universitetet stulde udnævne en Kommission til at undersøge flere moderne religiøse Systemer, blandt disse i særdeleshed Spiritismen. En Komite paa 11 veldendte Mænd, der ikke paa Forhaand havde opgjort sin Mening om Spiritismen, blev udnævnt til at undersøge dette mærkelige System. Efter grundig Undersøgelse og Prøvelse af alt vedrørende Spiritismen giver de den Kendelse, at de intet nyt har opdaget. Alt det, som Spiritismen kan gøre, fortæles ved Hypnotisme, Samtale, Taftenstilfælde osv. Enhver, som er indviet i disse Hemmeligheder, kan gøre en Spiritistisk Gerning. De fleste af Spiritismens store Talsmænd ender i Sindshyggeaaslerne. Der endte Eva Foy, Holmes, og Davenport Medierne, og der hen vil flere af dem finde Vej, thi ikke mange har Nerveshytem til at udholde den Slags Overspændthed. Spiritismen er antikristelig og umoralisk. Her er nogle Prøver fra deres Litteratur. „Synd efter den almene Fortaaelse eksisterer ikke. „Hvad som helst der er, er ret. „Løst og Dyd er begge rigtige, hvor paa sin Plads. „Der er ingen Synd eller Løst, uden den har sin Værdi for Menneskets indre Væsen. „Drucktenløb er lige saa god som Udruelighed. „Der er større Tjeneste i Synd end i Hellighed. Mange af deres Ledere er Talsmænd for Fri-Rærlighed og Fri-Løveri. Mange vil sige, jo vist, Spiritismen er en anti-tristelig Retning, men det er ikke Bedrag alt sammen. Gud har forbudt os at gøre Spørgsmaal til de Døde. „Der skal ingen findes hos dig, som be-